

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ

PERÍODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

PREU DE SUSCRIPCIO.

REDACCIÓ

CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH
núm. 27, pis 2.^{on}
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

FORA DE BARCELONA

cada trimestre

ESPAÑYA, 8 rals.

CUBA Y PUERTO RICO, 10.

ESTRANGER, 12.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

PER ADORNÀ UN SALÓ.

D. Panxo s' havia fet una casa després de haver-se fet una fortuna y tractava de gastarse una part d' aquesta per adornar aquella.

Sabia de nom que existien les belles arts y havia sentit à dir que la gent rica seguia la moda de protegir-les. Y ell que per lo molt desarrollat que tenia l' instant d' imitació era una prova evident de que hi ha homes que descendeixen directament del micro, va tractar d' introduhirse al gran mon sent sensació y protegint als artistas.

Lo primer que féu va ser presentarse à una d' aquestes botigas que are comensan à estilarse à Barcelona, ahont imitat ó verdader, s' hi troba reunit lo més rich y artístich que s' fabrica en tots los països del mon.

Allà hi veuréu quadros delicats de pintors de moda, bronzes reproduint las obras escultòriques dels grans mestres, lámparas de metall dels gustos arquitectònichs més variats y exquisits, gerros de la India, de la Xina y del Japon, tapissos de Orient y de les costas d' África, cristalls de Bohemia, mobles de totas menas imitant als antichs que més han estat en boga, faïences, armas, peixeras, cortinatges preciosos, vasos, ampollas, bacinas, jardineras y tot lo que pot somiar la fantasia de un gurmant ben educat en la contemplació del bon gust y de la belesa.

D. Panxo estava enlluerat y no sabia per quin cantó girar-se. Alguns d' aquells objectes ell los havia vistos en sos viatges per l' Amèrica, y si alguna cosa l' admirava y l' sorprendia no eran los objectes en si sino l' prou que n' demanaven.

— Lo saló de casa es molt gran y tot lo que veig aquí reunit, ni ménos s' hi veuria, deya D. Panxo dirigintse al amo de la botiga.

— Hasta aquests gerros? deya aquest ensenyant uns preciosos gerros de Méjich, enormement grossos y monumentals.

— Pèl salò de casa son petits... ¿qué vol que l' hi diga?

— Vostè ho sabrà: jo l' únic que l' hi puch dir que per aquest istil no trobarà vostè res que l' hi ompli tant com això.

— Si veia l' salò de casa!... Pero home, no es pas tant lluny. ¿Vol arribars'hi?

— Aném, com tinga gust, responguè l' amo de la botiga prenent lo sombrero y sortint al carrer acompañyat del nou parroquiá.

Lo salò no tenia res de particular. Era gran y res

mès. Pero per xó no s' crequin que fos una cosa desmesurada.

— Donchs véu digué l' botiguer, aquells quatre gerros aquí à las reconeras hi estarian que ni que s' haguessin fet expressos.

— Pèl camí hi pensava, respon D. Panxo y vegi, a mí se m' figura que hi estarà mès bé encare un' altra cosa.

— Vostè dirà.

— Las quatre alegorías. ¿Que no podia encarrer-garse'n?

— Ab molt gust responguè l' artista desitjós de servirlo. Quatre alegorías bèn escullidas no hi caurián mal. ¿Que l' hi sembla que podriam ferhi? ¿Las quatre estacions?

— ¿Quinas? ¿Barcelona, Gracia, Sant Gervasi y Sarrià?

— No home; vull dir las quatre estacions del any, primavera, istiu, tardor é hivern.

— Fuji d' aquí, que s' ha figurat qu' era un jardí això? Res de primavera ni d' hivern: vull las quatre alegorías...

— Bueno; llavors ja que han de ser quatre hi farém los quatre elements.

— ¿Que s' ha creut qu' era un menjador?

— ¡Un menjador! ¿que vol dir?

— No acaba de dir que vol ferhi l' quatre ali-ments?

— No l' hi dit aliments, sino elements, es à dir terra, foix, aigua y ayre:

— Jo m' creya que volia dir... res, los quatre ali-ments: escudella, carn d' olla plàtillo y postres.

— L' artista tingué de posar-se un mocador als llabis per no esclafir la riatilla.

— Y bè! no l' hi agradan tampoch los quatre ele-ments?

— No senyor, ja l' hi he dit: m' estimo mès las quatre alegorías.

— Y qu' entén vostè per las quatre alegorías? Ve-yam si 'n sostirém de una vegada.

— Ay, ay, las quatre parts del mon.

— ¿Quinas parts?

— Europa, Assia, Africa y Amèrica.

— ¿Y de l' Oceania, qué 'n sé'm?

— Home aquesta deixila estar qu' es massa lluny.

— Altra vegada l' artista va tenir qu' apretar-se 'ls llabis ab lo mocador. D. Panxo donava joch.

— Bueno, diguè, per últim: no tinch cap inconvenient en fer las quatre alegorías. L' hi faré l' Europa, l' Assia, l' Africa y l' Amèrica: pero diguim una cosa primer: ¿de quin tamanyo las vol?

D. Panxo ab molt aplom:

— De tamanyo natural.

Al sentir això l' artista va esclarir una tal rialla, que no poguen aguantar mès, agafà l' sombrero y se 'n tornà à la botiga.

D. Panxo s' queda estàtich com qui véu visions.

— Si hauré dit un disbarat!.. exclamava de llavis endintre. Bah, bah, bah, anyadia: n' anirem à troba un' altre.

O. E.

FRARES.

¡Qué volen ferhi! Cada terra fà sa guerra y cada temps los seus fruits.

Y no cal que hi donguin voltas.

Desde l' any 1835 que van cremarlos lo niu, ha passat lo temps dels frares.

Ja no surten mes que als vestits de las senyoras, à las óperas y en algunas comedias com D. Carlos II el Hechizado.

Y encare segons de quina manera....

Segons de quina manera, hi dit y vaig à probarho. En una població de Catalunya, poch després del rebombori de 1854 feyan aquest drama.

Sortia l' frare, deya quatre mots y 'ls crits de lladre, pillo, murri, ressonavan pèl teatro.

Algun entusiasta va arrivar à casa sèva, proveintse de un cistell de patatas.

Comensa l' segon acte, surt lo frare, y una patata l' hi peta sobre l' pit.

Y l' actor, que al veure la tempestat també s' havia previngut durant l' intermedi, al sentirse aquella caricia, no sà més que desabrotxar-se l' habit, treure's l' ab una esgarapada, tirarlo per terra, trepitjarlo y presentar-se vestit ab l' uniforme de miliciano nacional.

Un aplauso general va fer estremir tot lo teatro, y l' home de las patatas va tenir qu' entornàrselas a casa sèva.

Jo no sé de que vé aquesta tirria contra 'ls frares; pero es innegable qu' existeix.

En los temps en que dominavan y estavan mès extensos pèl mon, que are la llagosta pels sembrats y la filuxera per las vinyas; en aquells temps en que las cosas religiosas eran miradas ab verda dura compunció; en aquells temps de la fe cega, en tots los quèntos picants, en tots los xascarrillos que duyan qua hi figurava un frare ó altre.

Tot això s' esplica. Es que l' frare no era l' home cansat del mon, sino l' home qu' s' proposava disfrutar totes las sèvases delícies, sense mal de caps ni afanys.

Vivia y no havia de buscàrsela: era bén rebut per las casas; las donas l' hi feyan l' ullct; y sabia campàrsela per tots istils.

L' hi deyan Pare fulano ó Pare sutano, sense tenir cap dels inconvenients de la paternitat y gosant de totes las ventatges; y gras, ilustròs, ab unas barba'leras y

un clatell que ha donat origen à la frasse vulgar: «*clatell de frare*» ell demostrava que en aquest mon no era felis sino 'l que no volia serho, ficantse à un convent.

Y com que 'l resultat de tot era qu' ell sense treballar vivia y prosperava y que 'ls de fora, treballant com uns negres, tenian de acudir a demanarli los rosegons en forma de sopas, vèus aquí perque l' antipatia vá anarse estenent, fins que vá reventar formidable à l' any 35.

Y consti que no censuro ni condemno à ningú: esplico y res més.

Tot lo que s' ha fet desde llavors per restaurarlos ha sigut treball inútil, y 'ls que 'u han intentat han quedat ab las ganas.

Van dir que una comunitat de frares aniria à la professò de *Corpus* y efectivament, no vá anarhi. ¿Es que la professò vá anar per dintre? Tot podria ser.

Sols lo diràs un subjecte vestit de frare vá atravesar lo plà de la Boqueria. Un no més, y no estava anunciat! Volen sentir xiulets? Volen veure una pluja de troncos y de pells de taronja? ¿S' imaginan un frare corrent y posantse à salvo? Donchs aquí tenen l' escena del Plà de la Boqueria.

Pel demés, consti també que no censuro ni condemno à ningú: esplico y res mes.

Jo no faig com un amich mèu, gacetiller de un periòdic impio, que vá dirme que ab motiu de aquest fet posaria al diari l' següent suelto:

«Ayer fué apedreado un fraile en el llano de la Boqueria.

«Reprobamos la conducta del fraile.»

No sé si l' hi ha posat.

P. DEL O.

LA MÚSICA EN LOS TEATROS.

Di fatto il remedio della grrrrrran Sibilona di Milano ha prodotto il suo effetto.

Gracie al cataplasma de tre mile pesete che hanno applicato a le costiglie dil costato diritto dil caro Marchese, la sua salute ha risorrito.

Apesa ha sentito il contatto della soma, subito s' a alzato del letto e fino ha fatto una cabriolla, esperanzato tal volta di guerirsi enteramente.

E il caso e, che a empente e a rodolloni lui a finito l' estagione.

Ecco tutto il suo scopo. La cuestione per lui era ridotta a poter arrivare al dieci de Junio. Così si capisce che abbia pagato cinque cento pesette perché li faceseno il miracolo de lasciarli tre mila per sette giorni. Ja! dal resto, un po più, o un po meno impegnato, cosa vol dire. Dil dieci de Junio al dieci di ottobre che deve riaprire il Teatro vanno quattro mesi e con quattro mesi possono succedere tante cosel.

Peccato! che malgrado habersi fatto il beneficio de la *Pubilla*, i pesci minuti non hanno potuto cobrare la sue mesete.

—[Mal] come! direte voi non c' era molta gente in Teatro?

—Sicuro cari miei, pero la parte più grossa di località era rigalata. Quel giornalista teatral de pantaloni grici e luciana, a chi la grrrrrrandissssima artista aveva dato cinque centi franchi per farli la *blague*, e andato dalle taberne, delle birrerie, dei bodegones, e fino dai safreí, invitando a tutti cuanti hanno voluto andare a applaudir la ccccccelebre *Fides*. Così Vallesi poteva dire le stesso che quel Empresario brutto del Teatro dil Circo. «C' e il riso ma pero mancano i polli.»

—Non c' è niente più triste che una beneficiata oficiale, cioè, fatta solamente per far mousser. E veramente, quella della grrrrrran Pozzoni non aveva altro proposito.

In soma lei a statta contenta, al parecer e questo basta.

—E come no? La pioja di versi solamente era assai per dare l' oppio.

Ecco un bel pezzo che firmaba un certo Sr. D. Albero, bello à fatto à fatto.

«Ovunque al tuo cospetto ognun s' inchina

»Che ad ogni sguardo tua virtude esponi,

»E di gloria immortal, gloria divina

»Cingono tutti il nome tuo ó Pozzonil»

Questo albero che da... di belle frotolé.

—Ma pero il finale della dil Sig. Vilar é pui bello ancora. Eccolo.

«La Fama, ja no cal qu' ara ho pregoni;

Tohom ja sab lo que 'ts, joh gran Pozzonil»

Sicuro, é una vera verità. [Pecato! che non abbia agnadiato é chi non lo voglia credere lo vada a vedere.

Con questa beneficiata si ha finito l' estagione.

—Si io mi trovasi nel posto dil Marchese degli occhi di piochi vi assicuro che habrei avutu un gran dispacciere. Non perche a avesse dobuto regalarle tutti la località per far andar la gente in teatro é così non avesse incassato che 3,400 peseti; ma perche questo é di un mal augurio per l' anno venturo. Ancora, che lui sa a memoria quel refrano che dice: «di qui al anno venturo il burro, il rhé ó lo saremo...»

La questione é che gli artisti hanno tocato soleta senza disperdirse; capi basi é tristi come non si avebbano visto mai.

Non ho trovato in vita mia gente più egoista. Figuratevi perche non avevano potuto pigliar i calieri di una quindicina ó de tre ó cuatro recite é perque nel suo luoco il Marchese gli avevba datto un papieri, stavano tutti musticé spartarri.

Ma, amici miei, consolattevi, ecco i poveri pesci minuti che non ano cobrato di un mese e tutti taciano.

—Ja l' humanità sempre l' estessa.

—Cosa volette cuanto di piu a, piu ne vole.

Dal resto si non fosse perche qualche volta gli enganano come a chinesi non si potevano sufrir. Tutti gli artisti sarebano piu richi che Cresso.

Fortunatamente gli Marchesi d' occhi di polli abundano. Con la chiusura dil Gran Teatro finisce l' estagione lírica d' inverno.

Y dilettanti hanno perso le sue delitzie.

Y musici, coristi, portinai, machinisti, etc. etc. il suo sustento.

Y giornalisti teatrali il suo risotto.

Y critici dei giornali politici potrano a la fine discansare dil lavoro e sobra tutto dil pericolo con che si veden minaciare le sue costiglie ognidi.

E io son anche gratissimo a questi compasi d' espera che ci sono fra il Junio e l' Ottobre così potrò andare a discansare delle fatiche che m' a occasionato tenervi al *tantum* delle intrigui musicali de questo inverno scorso. Il povero Pepino libero de impegni con el cruelle editore della *Squella de la Torratxa* se ne andara à prendre le aque é anche algun vino per potere l' anno venturo ritornare à la lotta.

Permette che al despedermi di miei lettori fino la ventura stagione lírica del Liceo ringracie a tutti quelli che tanto hanno contribuito a che potessi nascondersi la mia modesta persona tolerando é anche acetando molte volte la paternità delle mie povere riviste. Gracie à cuatro ó cinque persone é principalmente à un autore dràmatico é à un giornalista politico ha potuto rimanere nella ombra il vero nome di Pepino che comparirà solo cuando à lui li piacia é convenga.

Profitto anche l' ultimo momento per mostrare tutto il mio agradoamento à cuante persona han avuto l' amabilitate de leggere le mie bestemias e hanno tolerato il mio linguaggio prometendo gli che procurará estudiarne in la temporada di stato per l' anno de 1879 à 80 suo affectionatismo.

PEPINO.

RECORDS DE CUBA.

Com náyade que sura en las onadas gronxantse entre coixins de blanca espuma, brillant en mitj la bruma,

besada per las auras perfumadas, aixís en Occident sura la bella, la fértil Cuba, niu de la hermosura,

cuberta de sa esplendida verdura, brillant com en lo cel perduda estrella.

Ramell de flors plantat sobre l' arena, tot quan tè dins encanta:

If auell pintat que canta tant punt lo sol daurat los monts llumena;

la brisa tropical que joganera inclina dolsament la tendra canya,

que roba los perfums de la montanya,

y l' tronch fá cimbrear de la palmera;

las fruytas que 's menejan a impuls del ventijo de matinada;

la platja de perlitas salpicada,

las aygas dels riuhets que serpentejan,

l' ambeunt que l' cor joyós sedent respira...

tot es tant celestial, pur y bellissim,

que en èxassis dolcissim

lo cap al fi de tant gosar delira.

Oh, Cuba, Cuba! Qui altre cop poguera

passar en eixas valls una vesprada,

gronxantse en una hamaca mitj tapada

dessota'l vert dossier d' una palmera,

sentint al lluny la dolsa melodia

dels cadenciosos tangos

que sonan en un prat voltat de mangos, (1)

eden florit d' amor y d' alegría!

Oh, Cuba, Cuba! Si altre cop me fós possible

mirarme en eixas aygas cristallinas,

sentat demuntas platjas coralinas!

Si pogués respirar ton invisible

perfum, del que a grans dolls l' ambeunt omplena

un nuvol de floretas,

y tornar à arrençar las arometas

dels aromes que creixen prop la arena!

Aquí m' anyoro; conto d' una à una

las horas que resonan, y jay que m' diuhen

que aquells que sols en Cuba un dia viuhen

no alcansen benestar en part alguna.

Contempló l' entorn meu y en vá ma vista

si esforsa per trobá 'l que l' cor demana;

'l que es lo cel de grana,

que cerca ab tant anhel l' ànima trista?

'l que son aquelles onas espumosas

que jugan refrescant lo vert fullatje?

'l que son aquells auells qu' entre 'l brançatje

ensejan mil cantúries amoroses?

Tan sols lo viu record d' eixas bellesas

conservo en un recó de ma memoria: record qu' es de mon pit la millor glòria y que aymo com l' avaro sas riquesas.

Record d' edat ditosa, d' uns dias que per sempre m' passaren; somnis, ay, que mil cops acariciaren las auras de aquella isla voluptuosa,

fins com l' or codicidat de sas entranyas, bells com los blaus ullots de sas ninetas, purs y afalagadors com sas fontetas y dolsons com la sava de sas canyas.

[Oh, somnis! jo, record! Vostres dolsuras faran que la rosada fantasia mitigui més d' un cop la pena mia y allunyi de mon cor las amargures.

Pensant en eix oasis de grandesa, quan vegi fugí 'l sol dalt de la serra,

creuré mirar la terra damunt la qual pe 'ls monts lluix estesa sa rossa cabellera;

quan tot mirant la lluna platejada, la vegi al fons del aygua retratada movible y riallera,

recordaré las bellas ensenadas voltadas de verdura, ab l' aygua sempre pura y per tancats d' aromas resguardadas;

quau senti un rossinyol que en la verneda sos trinos m' s jolius aymant refili, creuré sentir lo celestial idili que entona lo sinsont en mij l' arbreda;

quau en lo llarch romiatje de la vida, conjunt estrany de glorias y de penas, me pari d' eix desert en las arenas y vegi ja ab la vista desfaliada la màgica y galana imatge d' una nena que m' atregui,

logrant que a sos peuhets rendit m' entregui, creuré estar adorant à una cubana.

Y sempre, encar que Iluny de Cuba sia, en tant que per lo hermos mon pit aleton, en tant que 'l cor palpita, visqui y senti, y tingui amor y fe l' ànima mia, sabré, ja que la ditxa es ilusoria,

ja que tot es mentida, afalagar ma vida creantme jo una Cuba en ma memoria.

C. GUMÀ.

ESQUELLOTS.

Lo Sr. Fontrodona es un gran home. Tots los que tenen lo gust de coneixre'l me guardaran de mentir.

Pero son més grans encare 'ls fets del Sr. Fontrodona.

La vigilia de la professò de *Corpus* vá reunir als empleats del municipi, y ab molta manyagueria vá recordarlos las atencions y favors que habian rebut sempre del Ajuntament, fins que al ultim va dirlos:

—Apa donchs, tothom a la professò, perque dels que no hi vayan se 'n formará una llisteta.

Això de la llista també vá dirho ab molta manyagueria, que 'l Sr. Fontrodona es com los galets que avants de cruspirse la rata, hi jugan.

Un que contemplava la professò deya:

—Aquest any hi han anat molts gegants. Tots los empleats del municipi han anat a ferlos.

Jo fins m' hi arribat à creure que 'l Sr. Fontrodona va procedir d' aquest modo, per una especie d' orgull molt explicable.

D. Ignasi vá voler que aquell dia tots los empleats vejessin que portava uns pantalons à la mida.

Los periódichs lo dia de *Corpus* deyan:

«Ayer pasearon los gigantes las calles de nuestra ciudad haciendo las delicias de los chiquillos.»

—No més que dels chiquillos?

Cá: dels chiquillos y de 'n Cornet y Más de ca 'n Brusí.

—Quans capellans dirian que van anar à la professò de *Corpus*?

De quatre à cinch cents.

De segur que quan me mori no 'n duré jo tants à l' enterró.

—Lo Sr. Bisbe vá amenassar à tots los que no hi assistissin ab pendre midas molt severas.

Y 'ls capellans van respondre, y cap à la professò falan capellans.

Al arribar la professò à la Plassa de Sant Jaume van resonar quatre petards.

Efecte que van produhir entre 'l clero:

—Los uns van tornar-se grochs; los altres rojos.

Classificació de un amich mèu:

—Los grochs no 'n han sentit may; los rojos sembla que ja s' hi troban.

Lo Diluvi ha sigut condemnat à 13 dias de suspensió, multiplicat per dos, ó siga 30 dias.

(1) Arbre fruyter tropical.

Aquí l' verdader diluvi no es lo diari, sino la pena que l' hi ha caigut à sobre.
Desitjem que 'ls nostres amichs trobin un arca y se salvin del naufragi.

Un cert subjecte cambiantse 'l nom enganyaba à tothom, y entrant à una botiga ab gran cautela demanà vinticinch canas de tela, exclamant poch després de l' estafada:
—Ja tinc tela tallada.

Lo jutje 'n tingue** esment: van agafar-lo à la presó del rey varen portarlo, y 'l jutje molt formal va seguir-li una causa criminal. Y 'l pobre repetia altre vegada:
—Ja tinc tela tallada.

Diuhen que 'l Sr. bisbe ha autorisat als empleats del Banch perque pugan treballà 'ls diumenjes.

Jo 'm figurava que tots 'ls catòlichs eran de la mateixa pasta; pero a la quinta son diferents dels altres no sols los de las cadiras de las iglesias, sino també 'ls del Banch.

Aquí no més se fastidia 'l que ha de seure à terra.

No voldria sino un duro per cada renech que va oca-sionar la ditzosa professió de Corpus.

Alguns carrers van quedar cuberts de un pegan de cera; l' endamà 'ls carros s' hi enganxavan, reliscavan, volcavan... y 'ls carreters què havian de fer?

Vaja, que ben garbellat, això de las professions es una perdició per las ànimes dels carreters.

Y si s'obstinan en ferlas y 'm diuhen: No hi ha més cera que la que crema, jo 'ls respondrà:

—No, no hi ha més cera que la que rellosa.

EPÍGRAMAS.

Noy, jo en tot vull ser molt franca
diu la sió y contesta en Tello:
—Si may lo franqueig l' hi manca
no vacili, nena blanca,
diguix y l' hi planto 'l sello.

J. V.

Diu que may s' ha disfressat
la filla del aixerit,
y en cambi tot lo vehinat
diu qu' ella sempre ha portat
las calzas del seu marit.

F. LI. B.

Hi reuní un capital
ab lo suor del meu front,
deya molt serio y formal
l' usurer més gran del mon.
Y al sentirlo 'l pobre Andréu
victima seva, digué:
—Oh, c'! Ab lo suor del meu,
que jo hi suat per vosté.

D. DE C.

PENSAMENTS

RECOLLITS DE VARIOS AUTORS ANTICHS Y MODERNS.

Los que volen apurar la copa de la vida fins al fondo, que no s' estranyin si hi troben molta porqueria.—*Francklin*.

No consultis al que te 'l front il·lis; es senyal de que jamay reflexiona.—*Pitágoras*.

No 't fibis de una dona distreta: es un lince que t' està observant.—*Bouisse*.

L' home que vulgi matar à son major enemic, que 's suïci.—*Bartrina*.

La dona d' un carboner es més respectable que la querida d' un príncep.—*J. J. Rousseau*.

La vida no es res més que la meditació de la mort.—*Sòcrates*.

Morir es dormir.—*Shakspeare*.

Un egoista seria capás de pegar soch à la casa del vehí, pera fer fregir un ou.—*Bacon*.

A la novena generació ja no l' hi queda à un noble més que $\frac{1}{12}$ de la sang dels seus avis.—*Francklin*.

Una gracia pagada envileix al que la reb y deshonra al que la fa.—*Duclos*.

La rahó es una olla de dues nansas: 's pot agafar per la dreta ó per la esquerra.—*Montaigne*.

Bo es tenir fama; pero es més segur tenir diners.—*Séneca*.

Un bonete de doctor, molt sovint no serveix més que pera tapar unes orellas de Midas.—*Oxentier*.

(Seguirà).

QUÈNTOs.

Un marit y muller solicitavan de un senyor moltrich una porteria.

Lo senyor v'á pendre informes y v'á saber que aquell matrimoni era molt aficionat al trago.

—No 'm conveniu, v'á dirlos.

—Y això?

—Se m' ha dit que alséu lo cotze.

—Si es veritat, respon l' home, pero ho fém ab molt cuidado: quan jo m' emborratxo la mèva dona sempre està serena y vice-versa. Perque, ja veurà, primer que tot es lo servei.

Una dona casada ab un borni tenia un enredo. Un dia que s' estava tranquilament ab lo fulano sent arribà 'l marit.

—Lo que son las donas!

Sense inmutarse gota, de un salt se tira sobre d' ell, l' hi fa una magarrufa y tapantli ab la mà l' ull bò, l' hi diu ab veu carinyosa:

—May dirias que hi somiat avuy ratoli meu?

—Qué?

—Que Dèu t' havia fet la gracia de tornarte la vista à l' ull dolent. ¿Serà veritat?

Aprofitant aquesta tramoya 'l contrabandista s' escapulceix.

Una mare ensenya à la sèva nena, criatura de pochs mesos.

—Es una noya afortunada. Pocas n' hi ha que tinguin un naixement tant elevat.

—Y això donya Cármel?

—Res, l' istiu passat eram à Paris à veure l' Exposició y l' àngel de Dèu va venir al mon dalt del globo cautiu. Ja v'eu que es una elevació molt regular.

Una noya que no es molt guapa 'l seu promés l' hi regala una ampolla de *Eau des fées*.

—Arturo això es un insult, diu ella mirant l' etiqueta.

—Perqué?

—Perque jo l' ayga de *las feas* no la necessito per res, ¿entens?

Un gandul demana una colocació.

—No tinc res en què ocuparlo, l' hi diu un comerciant.

—Precisament això es lo que 'm convè, no fer res.

Davant del tribunal:

—Lo president dirigintse al reo:

—Segons los antecedents h'eu estat à la presó tres vegades y aquesta es la quarta.

—Lo reo ab molta tranquilitat:

—Sr. President, no 's pot fé una truita sense trencá 'ls ous.

En una barraca de la Plaça de Catalunya ensenyava à una criatura fenomenal. Tenia 'l cap gros com una carbassa, tres brassos y una cama.

L' infels era molt raro y no volia creure, y 'l pare, tot serio 'l renvava dihentl:

—Desagrabil!.. No vol fer bondat, sense considerar que als seus pares déu la monstruositat que sempre l' hi farà guanyar la vida!

Un escultor molt notable ensenyava una estàtua à un amich seu que no 's cansava de admirarla.

—No entenç com vos ho feu, exclamava en lo colmo del entusiasm!

—Es molt senzill, respondé l' escultor: agafas un trós de marmol y 'n tréus tot lo que 'n sobra.

Frasses célebres:

—Hi ha dues classes d' amichs, aquells à qui nosaltres los hi fem traïcio; y aquells que 'ns fan traïcio à nosaltres.

—Las banyas son com la dentadura: al principi que surten fan mal; pero després ajudan à menjar.

Un noi estudia història sagrada, y 'l seu pare per convence 's dels adelants, un dia l' hi pregunta:

—Diges noi: ¿qui era Adam?

Lo xicot molt tranquil:

—Encara no hi hem arribat.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Lo meu primera segona
no tè hu quatre (desgraciat)

Està molt enamorat
d' una total, qu' es bufona.
Pro segona ell sapigués
de la mateixa manera
que ho sé jo, lo trapassera
y quatre, quatre qu' ella es,
estich certique desseguida
fugiria la illusió,
y tota l' estimació
que té per la Margarida.

AFRICA Y LERBOXELA.

II.
De prima 'n té fins lo près;
musical es la segona;
y 'l meu total es la dona
à la que jo estimo més

TIJA XICH DE M. DE R.

ENDEVINALLA.

Sense ser noya tinc sal,
tinc avia sens tenir pares,
soch sabi sense estudiar
y visch molt aprop de l' ayuga.

ANDRESITO.

SINONIMIA.

Ahi 'm vaig fumá una tot,
y una tot me v'á fer mal
y a tot vaig viure uns quants mesos
mentres m' estabat curant.

XATO.

TRENCA-CLOSCAS.

Ramon, Enrich, Anton, Ignaci.
Ab las primeras lletras d' aquets noms formar un cos
que no tè anima.

C. CARRASCO Y C.

TRIANGUL.

Omplir los pichs ab lletras que llejidas horizontal y diagonal d'igan: la 1.ª ratlla uns animals; la 2.ª lo que 's dona ab gust à una noya guapa; la 3.ª lo que tè tothom; la 4.ª lo que es un soldat; la 5.ª una carta y la 6.ª una lletra.

O. NAJRAM.

LOGOGRIFO NUMERIC.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10.	—Lo que hi ha à la Campaña de Gracia.
5, 6, 1, 9, 10.	—Un poble de Catalunya.
8, 5, 6.	—Lo que ha tingut tothom.
8, 9.	—Un vejetal.
3, 6, 4, 7, 10.	—Una capital.
9, 8, 7, 10.	—Lo que tenen los neos.
5, 6.	—Un líquit.

PAU CORNADÓ.

GEROGLIFICH.

P A G
A R : I
A B C O M E T O N
S Q N
D O Q M E
E E D G
I R O
ANIMAL.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.—Camiseria.
- IDEM 2.—Tombaga.
- ENDEVINALLA.—Capatás.
- LOGOGRIFO NUMERIC.—Pastisseria.—Pastisera.—Pastis.
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—1 2 3 5
5 3 2 1
2 1 5 3
3 5 1 2
- TRENCA-CLOSCAS.—Rosello.
- CONVERSA.—Sei.
- GEROGLIFICH.—Pensa mal y no errarás.

CLAVUSURA DEL GRAN TEATRO.

El Entracto. Valgam lo Tomegun! (1)

sino la ballaria magra.

El Eco y el Mosotro. — ¡Addio macarroni!

Malgrado essere state per noi altri sera cu-
parte. Malgrado essere state per noi altri sera cu-
parte.

MUSICOS Y CANTANTES.

El Diario. Si bien que no obstante, à vueltas de tiros rebuscados no le fué en zaga... .

El Diluvio. ¡No hay musica! ¡No hay cantantes!

La Gaceta. Berlioz, Fetis, Seudo, D' Arcalis Filippi tenian razon... .

(1) Tomegun. — Danza americana, letra anónima, (se sospecha ser del Ola vos) música del Sr. Nubiola.